

шето царско самодържавие взе решение да сключи съюзъ и вѣчно приятелство съ нашитѣ любезни съседи — латинската империя. — Той отправи взоръ къмъ Мария. — Едно отъ условията за якостта на това побратимяване е женитбата на преизящния императоръ Ерикъ съ нашата любезна дъщеря Мария. Тази висока честь зарадва сърдцето ни, което не се поколеба да даде съгласието си още на папския легатъ кардиналъ Пелагиусъ. Ето защо, днесъ ние тържествено ще обявимъ годѣжа, който обсипва съ по-честь и слава нашия престолъ, като скрепимъ съ това и нашия съюзникъ съ великото царство на латинитѣ. Искамъ да чуя думата ви.

Той седна. Бледенъ. Неспokoенъ.

Първи стаа логотетъ Николица. Сухото му безстрастно лице бѣ обкръжено отъ дълга снѣжна брада. Мършавото му тѣло се губѣше въ тежка, тънморавантанта, везана съ сребро. Гласътъ му прозвуча остро, съ почти пискливъ отсвѣнкъ.

— На нашата страна се отдава голѣма почесть като се избира българската царкния за невѣста на Константиновградския императоръ. Повече отъ това не можемъ да желяемъ. Време е да се слѣжи край на дългогодишната разпра между латини и българи. Много кръвъ се пролѣ, много омраза се натрупа между насъ. Доста вече. Нека връзката между Ерикъ и Мария стегне още по-крепко този великъ съюзъ. Аминъ.

Следъ него се изправи севастократоръ Деянъ, дребенъ, мургавъ, съ орловъ клонъ и хитри, свѣтли очички. Зелената яксамитена намѣтка и севастократската диадема изглеждаха като чужди на малката му пѣргава снага.

— Струва ми се, че съветътъ ще бѣде единокласенъ — каза бързо той — и едвали ще се намѣри нѣкой между насъ който да има нѣщо противъ това голѣмо възвеличие на нашия царски родъ. Ерикъ Филандъръ е хубавъ, добросърдеченъ мжжъ, въ най-добритѣ си години. Престолътъ на Константиновградъ е жадувана мечта за всички знатни моми отъ цѣлия свѣтъ. Царкния Мария трѣбва да